

[Petra Petersen.]

ønskværdig. Det sagde vi allerede under debatten om den nugældende svangerskabslov. Under debatten i 1936—37 sagde mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen — det kan læses i folketingets forhandlinger 1936—37, spalte 1248—49:

„Der behøver ikke at være lang diskussion om, hvorvidt svangerskabsafbrydelse i sig selv er gavnlig eller skadelig, hvorvidt det er normalt eller unormalt. For ethvert sundt tænkende menneske — og som sådanne tror jeg endnu vi har lov at regne flertallet af befolkningen — er det klart, at en svangerskabsafbrydelse er en unormal handling, at den absolut ikke kan virke gavnligt, og at den højst sandsynligt må virke skadeligt på kvinden.“

Selv har jeg ofte sagt det samme her i salen, f. eks. ved behandlingen af forslag til lov om moderskabsydelse, som mit parti jo har fremsat gang på gang, og hvor jeg har udtalt mig på samme linie. Svangerskabsafbrydelse skal kun være en nødudvej; det er ikke en løsning af problemet. Vi er alle enige om, at svangerskabsafbrydelse er af det onde, og at det i dag er et problem med de mange svangerskabsafbrydelser, der finder sted — det gælder de lovlige, men vel især de ulovlige.

Svangerskabskommissionens betænkning har været ventet gennem lang tid. Det tog 4 år at undersøge, drøfte og overveje, og yderligere er der gået et år, fra kommissionen afsluttede sit arbejde til i dag, da vi har lovforslaget til første behandling. Jeg synes, at kommissionens betænkning vidner om, at der er udført et absolut dygtigt og sagligt arbejde. Vi har i betænkningen et meget betydeligt materiale, der belyser situationen, som den er i dag, men nogen løsning på problemet svangerskabsafbrydelse giver kommissionen ikke, og det kan man i og for sig heller ikke forlange. Til gengæld synes jeg, at kommissionen har placeret abortproblemet, hvor det hører hjemme. Det er og bliver et socialt problem. Jeg synes også, jeg har ret til at sige, at det går som den røde tråd gennem justitsministerens fremsættelsestale, at ministeren er klar over, at det lovforslag, han stiller folketingets medlemmer overfor, ikke løser et eneste af problemerne.

Der er ikke megen forskel på den nugældende lov og det forslag til svangerskabslov, vi i dag skal tage stilling til. Ministeren ved det og erkender det gennem sin udmærkede, sympatiske fremsættelsestale, hvori han siger, at han for sit eget vedkommende ville være tilbøjelig til at gå længere end kommissionens flertal med hensyn til udvidelse af adgangen til svangerskabsafbrydelse. Ministeren ville gerne medtage de alvorligste tilfælde af social indikation, men kommissionen tør altså ikke foreslå at udvide adgangen til at få fremkaldt abort, og den højtærede minister tør det heller ikke. Vi kender allesammen konsekvenserne. Vi ved alle, at hvis dårlige økonomiske kår, bolignød, arbejdsløshed eller frygt derfor og alt det, der tæller under begrebet social indikation, gav adgang til lovlig svangerskabsafbrydelse, ville antallet af legale afbrydelser stige til mere end det dobbelte i løbet af det kommende år. Det tør man altså ikke risikere, og derfor salverer den højtærede justitsminister sig med pæne ord og giver sorteper videre til sin kollega, den højtærede socialminister.

Justitsministeren ved som alle vi andre, at det ikke hjælper at stramme reglerne for lovlige afbrydelser, det vil blot betyde en stigning i antallet af de ulovlige, og alle er enige om, at de legale afbrydelser på alle måder er mere betryggende end de illegale. Justitsministeren sender ansvaret over til socialministeren med ordene — jeg citerer fra ministerens fremsættelsestale, folketingets forhandlinger sp. 2613—:

„Stigningen i antallet af svangerskabsafbrydelser må med styrke rejse det spørgsmål, hvad der kan gøres for at bremse denne udvikling; men det ville være forkert at besvare dette spørgsmål med et forslag om en stramning af indikationen. Det ville være forkert overfor de enkelte kvinder, som ofte befinder sig i en nødsituation, og det ville være forkert, fordi der er grund til at antage, at dette blot ville føre til en udvidelse af antallet af illegale aborter. Jeg er derfor ganske enig med kommissionen i, at det først og fremmest gælder om at hjælpe de vanskeligt stillede kvinder. Det af socialministeren samtidig fremsatte lovforslag om ændring i mødrehjælpsloven er et skridt i denne retning, og det er mit